

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **E.K.**, zast. Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 690/15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2015, č. j. KUZL-48821/2015, sp. zn. KUSP-48821/2015/DOP/Ti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2017, č. j. 22 A 10/2016 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Uherském Hradišti ze dne 13. 7. 2015, č. j. MUUH-DSA/32308/2015/GreV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o silničním provozu“). Přestupku se dopustil tím, že dne 20. 4. 2015 v 10:13 hod. v obci Uherské Hradiště na křižovatce silnice I/55 třída M. Malinovského se silnicí II/497 ulice Sokolovská a místní komunikací ulice Všehrdova způsobil dopravní nehodu tak, že jako řidič nákladní soupravy tahače zn. MAN, RZ: X s návěsem zn. Krone, RZ: X při odbočování vpravo ze silnice I/55 na silnici II/497 nepřizpůsobil jízdu technickým

vlastnostem vozidla, kdy při odbočení vpravo levý zadní roh návěsu vybočil vlevo a narazil do pravého zadního rohu autobusu zn. Irisbus, RZ: X řidiče F. P., který jel ve vedlejším jízdním pruhu po silnici I/55 v přímém směru. Při odbočování vpravo tak nepřizpůsobil jízdu technickým vlastnostem vozidla. Tímto jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena dle § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích"), pokuta ve výši 1 800 Kč.

[3] Předmětem sporu je otázka, zda krajský soud správně posoudil namítané nedostatečné zjištění skutkového stavu. Stěžovatel zejména namítal, že jednání, kterého se dopustil, a které mělo za následek nehodu, bylo zapříčiněno řidičem autobusu F. P. Z tohoto důvodu měl být řidič autobusu vyslechnut.

[4] Krajský soud přisvědčil argumentaci žalovaného, že jednání stěžovatele mělo být posouzeno i dle § 21 zákona o silničním provozu, tj. porušení konkrétních ustanovení o odbočování, nicméně nejedná se o takovou vadu, která by měla ve svém důsledku vliv na zákonnost rozhodnutí.

[5] Za stěžejní důkaz prokazující zavinění stěžovatele považoval soud videozáznam pořízený Policií České republiky (obsažený na nosiči CD založeném ve správním spisu), z něhož je zcela zřejmé, že stěžovatel se s nákladním vozidlem rozjížděl do křižovatky, na níž se chystal odbočit vpravo s tím, že levým zadním rohem se nacházel na čtvrtém pruhu tzv. zebry (vodorovné označení přechodu pro chodce). Pravý okraj tohoto pruhu se nacházel přímo na podélné čáře souvisle oddělující pravý a prostřední jízdní pruh. Za situace, kdy se stěžovatel s nákladním vozidlem rozjížděl do křižovatky, přijížděl autobus s řidičem F. P. V danou chvíli se však již vozidlo stěžovatele nalézalo mimo vymezený jízdní pruh, což bylo názorně vidět tím, že přesáhl podélnou čáru přerušovanou, která jízdní pruhy odděluje v prostoru křižovatky. Dle závěru soudu mohl stěžovatel při odbočení vpravo předvídat ohrožení řidiče jedoucího za ním a měl dbát zvýšené opatrnosti.

[6] Souprava (tahač s návěsem) se sice nacházela v pravém jízdním pruhu, ale ten je na uvedeném rameni křižovatky určen jak pro odbočení vpravo (směr Zlín, UH – Mařetice a Jarošov), tak i pro směr rovně (autobusové nádraží, Staré Město). Řidič autobusu se mohl domnívat, že tahač s návěsem pojede přímým směrem, neboť ze svého pohledu mohl vidět toliko pravý zadní směrový ukazatel tahače, a to ještě jen tehdy, pokud nebyl zakryt dalším stojícím vozidlem. Za tohoto stavu nebylo nutno provést důkaz výslechem řidiče autobusu F. P., neboť ten nijak nepochybil, jel ve svém jízdním pruhu a nemusel v okamžiku, kdy míjel soupravu řízenou stěžovatelem tušit, že bude jmenovaný odbočovat vpravo. I kdyby tomu tak bylo, řidič P. nemohl předvídat, že stěžovateli nadjede levý zadní roh tak, že přesáhne do jízdního pruhu, v němž se nachází jím řízené vozidlo.

[7] Navrhovaný důkaz znaleckým posudkem nebylo i s ohledem na daný videozáznam nutné provádět. Smyslem znaleckého posudku není právní posouzení projednávané věci. Videozáznam jednoznačně prokazuje, že v době střetu se levý zadní roh návěsu nacházel v levém jízdním pruhu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Namítá, že nehoda nebyla způsobena jeho vinou. Správní orgány chybně kvalifikovaly skutek, kterého se měl dopustit, což je závažnou vadou, kterou není možné zhojit závěrem, že tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Všechny orgány i krajský soud shodně uvádějí, že stěžovatel porušil povinnosti týkající se odbočování (§ 21 zákona o silničním provozu), avšak ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno porušení § 5 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, tj. že stěžovatel nepřizpůsobil jízdu technickým vlastnostem vozidla.

[10] Skutkový stav nebyl náležitě zjištěn, neboť se nikdo nezabýval možným pochybením řidiče autobusu. Jeho výslech byl nutný. Pochybnosti o průběhu nehody vycházejí z úředního záznamu sepsaného řidičem autobusu. Ten předpokládal, že stěžovatel pojede rovně, a to byl důvod, proč si najel ke středu vozovky, aby nedošlo ke střetu zrcátky. Řidič autobusu dále uvedl, že vjel do prostoru křižovatky a najednou uslyšel ránu. Z toho je zřejmé, že neměl přehled o situaci na silnici, neboť předpokládal, že stěžovatel pojede rovně, ačkoliv ten stál v odbočovacím pruhu. Po samotné nehodě litoval svého jednání a výslovně uvedl, že měl počkat.

[11] Nevyslechnutí řidiče autobusu je v rozporu se zásadami a principy správního řízení. Ve chvíli, kdy stěžovatel začal odbočovací manévr, již nemohl nijak ovlivnit situaci probíhající za jeho vozidlem. V době, kdy započal s odbočováním rozhodně žádný střet nehrozil. Byl to právě řidič autobusu, který o celé situaci mohl a měl mít přehled, a který svou jízdu dané situaci nepřizpůsobil.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením videozáznamu, který je založen ve spisovém materiálu. Z jeho obsahu nevyplývá, že zadní roh tahače se měl dostat do vedlejšího jízdního pruhu. Není z něho vůbec zřejmé, že by se části svého vozidla měl stěžovatel dostat do prostředního pruhu vozovky, dokonce ani střet samotný na videu není zachycen. Tvrzení, dle kterého se kolo tahače nachází na čtvrtém pruhu přechodu pro chodce, a tedy již ve vedlejším jízdním pruhu, nemá v provedeném videozáznamu oporu. Z jeho obsahu je zřejmé, že došlo maximálně k tomu, že vozidlo se s autobusem střetlo na samé hranici jízdních pruhů.

[13] Stěžovatel trvá na svém přesvědčení, že žádnou povinnost neporušil a střetu mohl zabránit pouze řidič autobusu. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření odkazuje na své vyjádření k žalobě a zdůrazňuje, že námitka týkající se nesprávné kvalifikace skutku je nepřípustná, neboť nebyla předmětem řízení před krajským soudem. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal

napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Z obsahu kasační stížnosti a z obsahu žaloby NSS ověřil, že její podstatná část nesměřuje proti závěrům krajského soudu, ale je doslovným zopakováním žalobních bodů, ke kterým je pouze doplněn dovětek, že shodně jako správní orgány pochybil i krajský soud (viz např. část II. kasační stížnosti, či úvodní námitky v části III. kasační stížnosti). Takové kasační námitky nejsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. projednatelné.

[17] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek, kterým je možno napadnout rozhodnutí krajského soudu. Právě toto rozhodnutí je předmětem řízení přezkoumávaným Nejvyšším správním soudem; je proto povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést s jakými konkrétními závěry krajského soudu nesouhlasí včetně důvodů nesouhlasu, nikoli pouze zopakovat žalobní body. Činnost soudu kasačního je ohraničena rámcem vymezeným rozsahem napadeného soudního rozhodnutí a především skutkovými a právními důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Z kasační stížnosti proto musí být zřejmé, v kterých částech a z jakých důvodů má soud napadené rozhodnutí přezkoumat, přičemž není povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat.

[18] Námitka, dle které krajský soud vyhodnotil videozáznam o průběhu nehody nesprávně, není důvodná. Po přehrání videozáznamu nemá NSS žádné pochybnosti, že při odbočování soupravy řízené stěžovatelem vybočil zadní roh návěsu vlevo do vedlejšího jízdního pruhu a levým rohem zachytil o autobus řízený F. P. Z obsahu záznamu je navíc zcela zřetelné, že souprava se již při rozjíždění do křižovatky nacházela na samé hranici dělící čáry se sousedním pruhem a stěžovatel najížděl do křižovatky velkým obloukem. Oproti tomu se řidič autobusu držel po dobu jízdy bezprostředně předcházející střetu ve svém jízdním pruhu, resp. na jeho levé straně. Námitky, dle kterých řidič autobusu jízdu dané situaci nepřizpůsobil, nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Námitky si navíc navzájem odporují, protože stěžovatel na jedné straně tvrdí, že z videozáznamu není střet vozidel zjevný, na druhé straně tvrdí, že zachycuje střet vozidel na samé hranici jízdních pruhů.

[19] Pochybnosti o průběhu nehody, resp. jejím viníku, kterých se stěžovatel dovolává zejména v souvislosti s úředním záznamem ze dne 20. 4. 2015, soud nesdílí. Z obsahu tohoto záznamu (založeném na č. l. 15 správního spisu) je zřejmé, že řidič autobusu považoval za jednoznačného viníka nehody stěžovatele s tím, že ten si při odbočování špatně najel do křižovatky. Námitka, dle které se řidič autobusu vyjádřil tak, že svého jednání lituje a měl počkat, zůstala v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Obdobně nelze přisvědčit stěžovateli, že z úředního záznamu vyplývá, že řidič autobusu neměl o situaci na silnici přehled.

[20] Za uvedené důkazní situace proto nebylo účelné vyslýchat řidiče autobusu, neboť skutkový stav byl zjištěn bez jakýchkoliv pochybností.

[21] Námitky směřující do nesprávné kvalifikace skutku jsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné, neboť nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu